

Να κλιμακώσουμε τους αγώνες μας μακριά από το κουφάρι της εργοδοτικής συνομοσπονδίας και το νόθο συνέδριο των μπράβων και των ΜΑΤ

Αναρχοσυνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσινάντε

Η κυβέρνηση με την ψήφιση του αντιασφαλιστικού εκτρώματος ολοκλήρωσε την δεκαετή ρεβανιστική επίθεση στην εργασία, τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Ο τελευταίος νόμος Βρούτση - Κατρούγκαλου δίνει τη χαριστική βολή στον ούτως ή άλλως υποτυπώδη, απαξιωμένο και ληλατημένο εδώ και δεκαετίες θεσμό της κοινωνικής - εργατικής ασφάλισης.

Πρόκειται για ένα νόμο που μελετήθηκε, σχεδιάστηκε και διαμορφώθηκε στην τελική του μορφή, με γνώμονα πάντα τις ανάγκες και απαιτήσεις της καπιταλιστικής εθνικής ανάπτυξης, ενώ στοχεύει στο εργατικό εισόδημα αφού αντικαθιστά τη σύνταξη της πλειονότητας των εργαζομένων με φιλοδώρημα, επιβάλλει τη δουλειά μέχρι το θάνατο, ανοίγει την πόρτα στην ιδιωτική ασφάλιση.

Η συγκεκριμένη επίθεση όμως δεν έμεινε αναπάντητη. Εργαζόμενοι και εργαζόμενες από το δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, παρά τις δυσκολίες της περιόδου και τους αρνητικούς συσχετισμούς, παρά τις προσπάθειες και την προπαγάνδα του αστικού συρφετού, με τα σωματεία και τις ομοσπονδίες τους κατάφεραν να δώσουν μια πρώτη μάχη οργανώνοντας την απεργία της 18ης Φλεβάρη, έχοντας απέναντί τους σε ρόλο απεργοσπάστη το συνδικαλιστικό κουφάρι της ΓΣΕΕ.

Η απεργία αυτή (για άλλη μια φορά χωρίς τη ΓΣΕΕ) ήταν μια παρακαταθήκη για τις δύσκολες αλλά απαραίτητες μάχες της επόμενης περιόδου. Ξεκινώντας από σήμερα, επιβάλλεται να οργανωθεί η αγωνιστική και κυρίως απεργιακή κλιμάκωση που θα φτάνει μέχρι την απόσυρση του αντιασφαλιστικού νόμου και την ανατροπή όλων των αντεργατικών και αντισυνδικαλιστικών νόμων της τελευταίας περιόδου.

Η εργατική τάξη δεν πρέπει να χάσει πολύτιμο χρόνο σε αυτή τη φάση. Η συνέχιση του αγώνα είναι υπόθεση του καθένα και καθεμιάς, των πρωτοβάθμιων σωματείων, των ομοσπονδιών, των επιτροπών αγώνα και των συνελεύσεων, χωρίς εκπτώσεις και συμβιβασμούς και με οργανωτικό σχεδιασμό που θα υπερβαίνει και θα υποκαθιστά τον εργοδοτικό και γραφειοκρατικό συνδικαλισμό.

Σε αυτή την κρίσιμη περίοδο των οξυμένων ταξικών αντιθέσεων, η εργοδοτική συνδικαλιστική ηγεσία, η ΓΣΕΕ, επιλέγει να πραγματοποιήσει το συνέδριό της, αφού φρόντισε πρώτα να γυρίσει την πλάτη στους εργαζόμενους καπνίζοντας την πίπα της ειρήνης με τα αφεντικά και να γίνει το γραφείο τύπου για την κυβέρνηση! Αυτό μόνο του, ως γεγονός θα ήταν κάτι που δε θα έπρεπε να απασχολήσει τον κόσμο της εργασίας και το συνδικαλιστικό κίνημα, ούτε να το αποπροσανατολίζει.

Όμως, ο πολύ συγκεκριμένος ύπουλος και ξεκάθαρα εχθρικός ρόλος της ηγεσίας, οι ανοιχτές προκλήσεις προς την πλειονότητα των εργαζομένων και τις οργανώσεις τους, καθώς και τα χαρακτηριστικά του συνεδρίου με τη συμμετοχή των ΜΑΤ, της κυβέρνησης, της αντιπολίτευσης, ίσως και του ΣΕΒ (γιατί όχι;), αναιρούν στην πράξη το «πέραν πάσης αστικής επιρροής», αποτελούν ευθεία αντεργατική επίθεση και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί.

Το συνέδριο της ΓΣΕΕ πραγματοποιείται με νόθους συνέδρους, με μικρούς και μεγαλύτερους εργοδότες εκλεγμένους σε πολλές περιπτώσεις μέσα από σωματεία σφραγίδες και ανενεργές ομοσπονδίες. Αυτό δεν είναι πρωτόγνωρο φαινόμενο. Αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό του συνδικαλιστικού κινήματος και των

διαδικασιών του, ακόμα και σε χώρους που δεν κυριαρχούν οι ηγετικές δυνάμεις της ΓΣΕΕ...

Οι καταγγελίες των σωματείων, εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών των δυνάμεων του ΠΑΜΕ καθώς και εξωκοινοβουλευτικών σχημάτων είναι σε σωστή κατεύθυνση, αλλά δεν απαντούν συνολικά στο πρόβλημα του αστικοποιημένου εργοδοτικού συνδικαλισμού. Από την άλλη μεριά, οι χαλαρές αποδοκιμασίες, η σιωπή, η λογική των ίσων αποστάσεων που έχουν επιλέξει συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ και δορυφόρων του, δίνουν άλλοθι στον Παναγόπουλο και την παρέα του και γίνονται είτε από «στρατευμένους» στην υπόθεση διάσωσης της ΓΣΕΕ, είτε από χρήσιμους ηλίθιους.

Απέναντι σε αυτό η θέση μας και η στάση μας είναι ξεκάθαρη. Καμιά αλλαγή συσχετισμών στο εσωτερικό της ΓΣΕΕ δεν αποτελεί λύση. Η μόνη ρεαλιστική πρόταση, είναι ο πλήρης οργανωτικός και προταγματικός διαχωρισμός.

Ζητούμενο της περιόδου είναι η οργανωμένη απάντηση του εργατικού κινήματος στην λυσσαλέα επίθεση του κεφαλαίου.

-Άμεση απεργιακή κλιμάκωση για την απόσυρση του αντιασφαλιστικού νόμου και την ανατροπή όλων των αντεργατικών και αντισυνδικαλιστικών νόμων

-Συμβάσεις εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς και μείωση του χρόνου εργασίας.

-Στηρίζουμε χωρίς αυταπάτες, τις κινητοποιήσεις ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ και καλούμε τους συνέδρους να αποχωρήσουν και να μην το νομιμοποιήσουν.